

РЕШЕНИЕ

№ 10440

гр. София, 17.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в публично заседание на 04.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **6774** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК, във връзка с чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ.

Производството е образувано по жалба на А. П., гражданин на Република М., [дата на раждане] в [населено място], Р М., чрез адв. Б. Я. от БАК, срещу заповед рег. № 5404ПАМ-132/30.05.2025 г. на Началника на ГПУ - С., с която на основание чл. 44, ал. 1 вр. 42з, ал. 1, т. 1 вр. чл.10, ал.1, т.4 и чл.44в от ЗЧРБ му е наложена ПАМ „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от 5 (пет) години.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на заповедта, поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Конкретно се сочи, че в частта, в която следва да са посочени мотиви, заповедта била бланкетна и „пестелива“, а съдържанието на посоченото основание за издаването ѝ – предложение № 5404р-4819/30.05.2025 г. на ГПУ – С. и заповед № 4070з-632/17.06.2024 г. на Директора на РДГП - Е. останало неизвестно за жалбоподателя, което затруднило неговата защита. Излагат се аргументи и относно начинът на връчване на заповедта, а именно, че от съдържанието на акта не ставало ясно на какъв език е преведена на засегнатото с нея лице и дали посоченият преводач има нужната квалификация. От съда се иска да отмени оспорената заповед.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен, не се явява и не се представлява.

Ответникът – началник на ГПУ - С., редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд – София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от докладни записки № 5404р-4819/30.05.2025 г., издадена от ПИ в МГПГ на ГПУ – С. и № 5404р-4829/30.05.2025 г. на ПИ 04 ГОДГ (л.15 и 16), на 29.05.2025 г. около 16:40 часа, служители на ГПУ – С. от състава на ГПН, забелязали лек автомобил марка „Волво ХС90“, с рег [рег.номер на МПС] , черен на цвят, който се движел по път III-795 между селата Белила и Проход. След като забелязал граничните служители водачът на автомобила ускорил скоростта си на движение в посока [населено място]. След неуспешен опит за спиране на автомобила, граничните служители го последвали. При навлизането си в [населено място], водачът напуснал автомобила в движение и побягнал в посока крайградския парк, където бил догонен и задържан от служител на ГПУ - С.. При извършената проверка било установено, че същият е А. П., гражданин на Република М., притежаващ валиден паспорт № АВ0192495, издаден на 27.06.2018 г., валиден до 27.06.2025 г. Било установено и, че в автомобила пътуват още девет лица – чужди граждани, отговарящи на профила „нелегален мигрант“. Въз основа на горните установявания, групата била задържана и отведена до помещение за задържане в ГПУ С.. След проведена беседа с лицензиран преводач, били снети данните на превозваните от жалбоподателя чужди лица – всичките от А. и без документи за самоличност. Въз основа на установеното, ПИ в МГПГ на ГПУ – С. предложил на пълнолетните граждани на С. да бъдат наложени принудителни административни мерки „Връщане“ на осн. чл.41, т.1 и чл.44, ал.1 от ЗЧРБ, а на А. П. да бъдат наложени принудителни административни мерки „Експулсиране до Република М.“ и „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от 5 години.

Въз основа на предложението, обективизирано в докладната записка, е издадена процесната заповед № 5404ПАМ-132/30.05.2025 г. на Началника на ГПУ - С. (л.29), с която на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ на А. П. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) - „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите-членки на Европейския съюз“ за срок от 5 (пет) години, считано от датата на изпълнение на мярката „връщане“.

Заповедта е връчена на жалбоподателя при участието на преводач на 30.05.2025 г., за което са положени подписи на преводача и чужденеца.

Видно от постановление на прокурор при РП – [населено място] от 30.05.2025 г. е, че срещу жалбоподателя е било образувано БП № 30/2025 г. за престъпление по чл. 281, ал. 2, т. 1, пр.1, т.4, т.5 и т.6 вр. ал.1 от Наказателния кодекс (НК), по което той е привлечен в качеството на обвиняем. В хода на съдебното производство от жалбоподателя е представен сертификат за румънско гражданство с № 8500/24.02.2012 г., издаден от Генералния консул в ГК на Румъния в [населено място], в което е отразено, че жалбоподателят е възстановил румънското си гражданство на 24.08.2012 г.

От ответника са представени заповед № 8121К-12631/17.09.2024 г. на Министъра на вътрешните работи и заповед № 4070з-632/17.06.2024 г. на Директора на РДГП Е..

По делото е представена административната преписка по издаването на оспорената заповед в цялост.

При така установените факти, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, адресат на акта, за която е налице правен интерес от оспорването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК, съдът констатира, че оспорената заповед е издадена в писмена форма и от компетентен орган. Съгласно чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ

директорите на регионалните дирекции „Гранична полиция“ на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица могат да издават заповеди за налагане на този вид принудителни административни мерки. Съгласно заповед № 4070з-632/17.06.2024 г. на Директора на РДГП Е. началниците на ГПУ в състава на РДГП – Е. са оправомощени да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки по чл.39а, ал.1 и заповеди по чл.44, ал.5, ал.6, ал.9, ал.10 и ал.13 от ЗЧРБ. Следва, че издателят е материално и териториално компетентен орган да наложи оспорената ПАМ съобразно чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ, вр. чл. 146, т.1 от АПК. Несъстоятелни са твърденията, отнасящи се до обстоятелството, че издателят на акта Г. А. няма изрични правомощия да налага ПАМ. С цитираната заповед са оправомощени началниците на ГПУ, като не са посочени имена, а издателят е заемал именно тази длъжност.

В мотивите на оспорения акт са посочени съответните правни основания и препращане за фактически обстоятелства към предложение рег. № 5404р-4819/30.05.2025 г., с които е обосновано приложението на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ. Предвид това, съдът счита, че са спазени изискванията за форма и съдържание, по смисъла на чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочени са както правните норми от ЗЧРБ, така и съответстващите им фактически обстоятелства - данните, че жалбоподателят е съпричастен към незаконното въвеждане на територията на страната на чужди граждани, които се извеждат от посоченото в цитираното предложение.

Противно на становището на процесуалния представител на жалбоподателя, съдът не констатира допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да са ограничили ефективното упражняване правото на защита на санкционираното лице. Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на език, който владее, в присъствието на преводач С. Б., удостоверено с положения от нея подпис. Видно от приложения по административната преписка протокол за обиск на лице (л.20), преводачът С. Б. е извършила превод на руски език, а от саморъчно попълнената от жалбоподателя декларация за задържани лица, с участието на същия преводач е видно, че чуждият гражданин е разбирал превода, за да попълни коректно декларираните данни (л.18,19). Предоставена му е необходимата информация за съществуващите правни средства за защита, което му е осигурило възможност да организира лично защитата си, включително и ползвайки компетентна помощ от лице, упражняващо адвокатска професия.

Неоснователни са и аргументите на процесуалния представител на жалбоподателя за допуснати съществени нарушения на изискванията на чл. 35 АПК. Към административната преписка са приложени всички оформени документи по повод установеното незаконно превеждане през границата на Република България на укрити девет на брой лица, без документи за самоличност, в лек автомобил, управляван от молдовския гражданин А. П.. Предвид представената в цялост административна преписка лицето чрез упълномощения адвокат е могло да се запознае с доказателствата, да ги оспори, да посочи какви са твърденията му по констатациите в докладната записка, да поиска събиране на други доказателства за оборването им, но не го е сторило.

В настоящия случай в акта за налагане на ПАМ органът се е позовал чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, предвиждащ забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на ЕС, когато са налице основанията по чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ. Според т. 4 на последната разпоредба се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, за който има данни, че извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави. В случая от посочените в заповедта фактически основания за издаването ѝ недвусмислено се извежда съдържанието именно на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ.

В мотивите на оспорения административен акт като основание за налагане на принудителната административна мярка е посочен именно този факт, който не се оспорва от жалбоподателя. Мотивите на заповедта препращат към Докладна записка № 5404р-4819/30.05.2025 г., което не е в

противоречие с нормативните изисквания, а и със задължителното тълкуване, дадено с ТР № 16/1975г. на ОСГК на ВС и константната съдебна практика. Ето защо, съдът приема, че същите са достатъчни, за да бъде приложена посочената разпоредба. В тази връзка следва, че заповедта е мотивирана, включително и чрез препращане в съдържанието ѝ към посоченото предложение. Изложените в предложението мотиви съответстват на посоченото в оспорената заповед правно основание за издаването ѝ, поради което следва, че са налице предвидените в чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ предпоставки за прилагане на ПАМ. Процесният случай попада в основанието по чл. 10, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ, а именно когато има данни, че чужденецът извършва търговия с хора и незаконно въвеждане в страната и извеждане на лица в други държави. Посочената в заповедта фактическа обстановка, свързана с установено незаконно въвеждане на лица в страната от молдовския гражданин, безспорно осъществява хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ и респективно прилагането на мярка по чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Достатъчно основание за прилагане на принудителната административна мярка е наличието на данни за извършено от страна на молдовския гражданин за незаконно въвеждане на чужденци (самоопределящи се като афганистанци), каквито в настоящия случай са безспорно установени. За прилагането на мярката не е необходимо да е безспорно доказано деянието, а е достатъчно и само да са налице данни за това.

По изложените съображения оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на материалноправните и процесуални разпоредби.

Съдът приема, че заповедта е съответна на преследваната с нея цел – предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. Съгласно чл.4 ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, с което генерално задължение очевидно не е съобразено поведението на жалбоподателя на 29.05.2025 г. Ето защо приложените спрямо него ПАМ съответстват на преследваната цел – спазване на реда за влизане и пребиваване на чужди граждани на територията на държавите-членки на Европейския съюз.

Тези изводи не се опровергават от представения сертификат за възстановено румънско гражданство, чието депозиране на този етап от производството може да бъде обвързано единствено с въпроса за изпълнението на заповедта, но не и с нейната законосъобразност, доколкото административният орган не е бил наясно със наличието му.

Независимо от изхода на спора, доколкото от ответника не е заявена претенция за разноски, съдът не дължи произнасяне в тази насока.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I отделение, 46-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. П., гражданин на Република М., [дата на раждане] в [населено място], Р М., чрез адв. Б. Я. от БАК, срещу заповед рег. № 5404ПАМ-132/30.05.2025 г. на Началника на ГПУ - С., с която на основание чл. 44, ал. 1 вр. 42з, ал. 1, т. 1 вр. чл.10, ал.1, т.4 и чл.44в от ЗЧРБ му е наложена ПАМ „забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от 5 (пет) години.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия:

